

Panium – Nummer seks

Profetiske veimerker i Daniel 11: Sovjetunionens sammenbrudd, søndagsloven og det moderne Romas fremvekst

Jeff Pippenger
2025-03-09

Med Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 ble vers førti i Daniel elleve oppfylt. Vers førtien er søndagsloven i De forente stater, slik også vers seksten er. Fra 1989 og frem til søndagsloven i De forente stater er vers førti tomt. Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 ble også identifisert i vers ti i Daniel elleve, som opprinnelig ble oppfylt av Antiokus Magnus.

Antiokus III den store, selevkidernes «konge i nord», regjerte fra 223–187 f.Kr. og søkte å gjenerobre territorier som var gått tapt til ptolemeerne («kongen i sør») etter den tredje syriske krig (246–241 f.Kr.). Hans felttog i den fjerde syriske krig (219–217 f.Kr.) hadde som mål å vinne tilbake Koilesyria, Fønikia og Palestina. I 219 f.Kr. marsjerte Antiokus sørover og erobret Seleukeia i Pieria, Tyrus og Ptolemais (Akko), og gjenvant kystfestningene. I 218 f.Kr. rykket han videre frem, inntok Filadelfia (Amman) og presset frem mot Egypts grense, fast besluttet på å gjenerobre de tapte selevkidiske områdene helt ned til Gaza. Antiokus stanset sin fremrykning i 218 f.Kr., konsoliderte sine erobringer og forberedte et avgjørende fremstøt. Ptolemaios IV Filopator, den ptolemeiske kongen, samlet en hær for å møte ham, styrket av egyptiske tropper. Det tiende vers i Daniel elleve fremstiller denne bevegelsen hos Antiokus, og foregriper således Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 og typifiserer vers førti.

Men hans sønner skal ruste seg til strid og samle en mengde store hærstyrker; og én av dem skal visselig komme og skylle fram og trenge igjennom; deretter skal han vende tilbake og ruste seg til strid, like til hans festning. Daniel 11:10.

Når kongen i nord i vers førti «skyllet over og drar fram», samsvarer det med kongen i nord i vers ti, som «skyllet over og drar gjennom». I begge vers er det de samme hebraiske ordene, som ganske enkelt er oversatt litt forskjellig. Det er det samme uttrykket som finnes i Jesaja 8:8.

Og han skal trenge gjennom Juda; han skal flomme over og gå over, han skal nå like til halsen; og utbredelsen av hans vinger skal fylle bredden av ditt land, du Immanuel. Jesaja 8:8.

Hvert av de tre versene identifiserer en sørlig konge som blir beseiret av en nordlig konge. Antiokus, den nordlige kongen, seirer over Ptolemaios, den sørlige kongen, slik Sankerib seiret over Juda, den sørlige kongen, og slik nordens konge i vers førti feide bort Sovjetunionen i 1989. Tre vers, sammen med de tre historiske oppfyllelsene av disse versene, identifiserer «endens tid» i 1989. Dermed er vers ti 1989, og vers seksten er søndagsloven i USA, slik også vers førtien er det.

Vers elleve til femten er en skriftlinje som også har en historisk oppfyllelse, og som identifiserer bestemte profetiske veimerker innen den skjulte historien i vers førti. Før søndagsloven i De forente stater, men etter 1989, fremstilles slaget ved Rafia og dets etterspill i vers elleve og tolv, og

slaget ved Panium fremstilles i vers tretten til femten.

Søndagsloven er den fastsatte tiden; for det er der pavemaktens dødelige sår blir leget, og paven vender tilbake til jordens trone. Denne myndiggjørelsen ble forbilledliggjort ved pavemaktens tronbestigelse i 538, og ved det hedenske Romas tronbestigelse i slaget ved Actium. Da det hedenske Roma én gang profetisk var innsatt på tronen, hersket det suverent i 360 år. Da pavemakten én gang var innsatt på tronen i 538, hersket hun suverent i ett tusen to hundre og seksti år. Når det dødelige såret blir leget ved søndagsloven, vil pavemakten herske suverent i symbolske 42 måneder.

Og jeg så ett av hans hoder likesom såret til døden; og hans dødelige sår ble leget; og all jorden undret seg over dyret. Og de tilbad dragen som gav makt til dyret; og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret? Hvem kan føre krig mot det? Og det ble gitt det en munn som talte store ord og bespottelser; og det ble gitt det makt til å holde på i førtito måneder. Åpenbaringen 13:3–5.

Vers 27 sier følgende om «begge» disse kongene:

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt til å gjøre ondt, og de skal tale løgn ved ett og samme bord; men det skal ikke lykkes, for enden skal ennå komme til den fastsatte tid. Daniel 11,27.

De to kongene i vers tjuesju er kongene i de to foregående versene som deretter utkjempet slaget ved Actium.

Og han skal oppby sin makt og sitt mot mot kongen i sør med en stor hær; og kongen i sør skal ruste seg til strid med en meget stor og mektig hær; men han skal ikke bli stående; for de skal legge onde råd opp mot ham. Ja, de som eter av hans mat, skal ødelegge ham, og hans hær skal skylle fram; og mange skal falle og bli drept. Daniel 11:25, 26.

Vers tjuesju skaper derfor et avvik som må forstås før vi går videre. I vers tjuefire representerer «tiden» en periode på 360 år, som begynner ved slaget ved Actium og avsluttes ved den fastsatte tiden i året 330.

Kongen i sør i denne striden var Kleopatra, som var i allianse med Marcus Antonius. Octavius var kongen i nord, som skulle beseire dem begge. På den fastsatte tid (31 f.Kr.) skulle de to kongene, som tidligere hadde sittet ved samme bord og løyet for hverandre, stå mot hverandre i slaget ved Actium.

De to kongene ved bordet stemmer overens med historien om slaget ved Panium (vers 13 til 15), hvor det var en allianse mellom Antiochus Magnus og Filip av Makedonia. Denne historiske alliansen svarer til den symbolske alliansen som er representert i navnet Panium på Kristi tid—Caesarea Philippi. Alliansen er også representert i vers førti, når Sovjetunionen blir feid bort i 1989 gjennom en allianse mellom Reagan og pave Johannes Paul II. De to kongene lyver for hverandre før 31 f.Kr., noe som stemmer overens med søndagsloven i De forente stater, og derfor finner deres løgner sted før vers seksten, i løpet av den historien som er fremstilt ved vers tretten til femten, og som ble oppfylt ved slaget ved Panium sytten år etter slaget ved Raphia, og ett hundre og trettisju år før Pompeius erobret Jerusalem til oppfyllelse av vers seksten.

I vers tjueåtte vender Octavius, seierherren over både Kleopatra (kongen i sør) og Marcus Antonius, «tilbake til sitt land med store rikdommer; og hans hjerte skal være imot den hellige pakt; og han skal utføre storverk og vende tilbake til sitt eget land.» Uriah Smith identifiserer disse to seirene som Actium i 31 f.Kr. og Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. Vers tjueåtte identifiserer derfor en historie som begynner med slaget ved Actium, som er begynnelsen på de 360 årene, og Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr.

Så skal han vende tilbake til sitt land med store rikdommer; og hans hjerte skal være vendt mot den hellige pakten; og han skal utføre storverk og vende tilbake til sitt eget land. Daniel 11:28.

Den siste setningen i vers tjuefire («selv for en tid») og fremover fremstiller en historisk linje som begynte i 31 f.Kr. og avsluttes i den siste setningen i vers trettién («de skal oppstille ødeleggelsens vederstyggelighet»), som ble oppfylt i 538. Linjen begynner med slaget ved Actium, som markerer begynnelsen på at det hedenske Roma hersket suverent i tre hundre og seksti år. Linjen ender i 538 med at det pavelige Roma begynner å herske suverent i ett tusen to hundre og seksti år. Innenfor versene og den historien som oppfylte versene, representerer den fastsatte tid i 330 en deling i det hedenske Romas historie som det fjerde riket i Bibelens profeti. Etter den innledende perioden med suverent herredømme i tre hundre og seksti år følger to hundre og åtte år med oppløsning av riket før pavedømmet inntar tronen i vers trettién i året 538. I rekkefølgen av disse åtte versene er det bare vers tjuesju som identifiserer en historisk oppfyllelse som fant sted før slaget ved Actium i 31 f.Kr.

Vers tjuesju identifiserer et møte mellom to konger forut for den «fastsatte tid», og vers tjue-ni identifiserer en «fastsatt tid». Den «fastsatte tid» i vers tjuesju er begynnelsen på perioden på tre hundre og seksti år, og den «fastsatte tid» i vers tjue-ni er avslutningen på perioden på tre hundre og seksti år. Begynnelsen og avslutningen representerer en «fastsatt tid».

Hedensk Romas myndiggjørelse begynte da det overvant det tredje geografiske hinderet, slik dette er fremstilt i Daniel 8:9.

Og ut fra en av dem kom det frem et lite horn, som ble overmåte stort mot sør og mot øst og mot det herlige land. Daniel 8:9.

Myndiggjørelsen begynte ved slaget ved Actium og den påfølgende underkastelsen av kongen i sør (Egypt) i vers ni i kapittel åtte.

Avslutningen på det hedenske Romas herredømme som det fjerde riket i Bibelens profeti inntraff i 538, da det pavelige Roma overvant sitt tredje geografiske hinder. Hele perioden på fem hundre og seksti år fra slaget ved Actium og fram til 538 begynner med at det hedenske Roma erobrer sitt tredje hinder og blir det fjerde riket i Bibelens profeti, og den ender når det pavelige Roma erobrer sitt tredje geografiske hinder.

Som det fjerde riket i Bibelens profeti identifiserer den fremstillede historien to perioder: den første, da Roma opphører seg selv, etterfulgt av en periode som beskriver Romas fall. Begynnelsen på den første opphøysesperioden er også begynnelsen på hele den perioden da det hedenske Roma hersket som det fjerde riket i Bibelens profeti. Den første perioden av Romas opphøvelse

begynner og ender med en fastsatt tid, og den begynner også med foreningen av det nordlige og det sørlige riket. Den ender med delingen i et østlig rike og et vestlig rike. Begynnelsen og avslutningen med en fastsatt tid, og begynnelsen og avslutningen, representerer de fire delingene av Alexanders rike.

De to fastsatte tider i vers tjuesju og tjue ni representerer et begynnelses- og et avsluttende veimerke som beskriver den perioden da Roma hersker suverent. Ved søndagsloven i De forente stater, til oppfyllelse av vers førtien og vers seksten i Daniel elleve, begynner perioden da det moderne Roma skal herske suverent i førtito symbolske måneder. Den første fastsatte tiden i vers tjuesju er søndagsloven i De forente stater, og den andre fastsatte tiden representerer tidspunktet da den siste nasjonen på jorden følger De forente staters eksempel og håndhever den siste søndagsloven, og dermed identifiserer den verdensomspennende håndhevelsen av avgudssabbaten.

Disse to profetiske veimerkene er søndagsloven i USA frem til håndhevelsen av søndagsloven over hele verden, og disse to søndagslovene er de to fastsatte tidene i vers tjuesju og tjue ni. Den første fastsatte tiden i vers tjuesju ble også forbildet ved Konstantins søndagslov i 321, og den pavelige søndagsloven ved konsilet i Orléans i 538 representerer den verdensomfattende søndagsloven.

I sammenhengen i vers tretten til femten er slaget ved Panium den historien som går forut for søndagsloven i vers seksten. Innenfor denne historien blir møtet mellom de to kongene som lyver for hverandre, oppfylt. Vers tretten til femten er en del av den historien som er fremstilt i vers ti til seksten. Versene identifiserer den fjerde syriske krig i vers ti, slaget ved Rafia i vers elleve, og følgene av dette slaget i vers tolv. Vers tretten til femten fremstiller historien fra året 200 f.Kr., da slaget ved Panium ble oppfylt, og da det hedenske Roma, fremstilt som røverne av ditt folk, trer inn i den profetiske fortellingen.

Daniel elleve, vers førti, identifiserer Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, og vers seksten identifiserer søndagsloven i De forente stater. Møtet mellom to konger som lyver for hverandre før den fastsatte tid, hvilket var slaget ved Actium, finner sted innenfor historien i vers førti, som følger etter endetiden i 1989 og avsluttes ved søndagsloven i De forente stater. Vers tjuesju er et veimerke i den skjulte historien i vers førti, og inntreffer etter 1989, men før søndagsloven. «Møtet» i vers tjuesju er et veimerke før Romerrikets bemyndigelse ved søndagsloven. Det finnes flere veimerker som leder frem til pavedømmets bemyndigelse i 538, og disse veimerkene inntreffer også før den fastsatte tid. Ett av disse profetiske veimerkene er Justinians dekret i 533, som oppfylte vers trettis henvisning til å ha «forstand med dem som forlater pakten.»

De andre veimerkene som leder frem til den fastsatte tid i den hedenske Roms historie, er året 330, da det hedenske Roma styrtet ned og samtidig overgav «setet» til den pavelige makt. I 496 gav Klodvig sin «makt» til pavedømmet. Til oppfyllelse av Daniel 7 fjernet det hedenske Roma «tre horn» for pavedømmet, hvorav det siste var fjerningen av østgoterne fra byen Roma i 538. I 508 ble hedenskapets religion satt til side som rikets lovlige religion og erstattet med katolisismen. 538 representerer søndagsloven i vers førtien, og 496 representerer 1989, da Reagan, som Klodvig, viet sin makt til paven i Roma. Året 330 identifiserer søndagsloven, for det er der pavedømmet vender tilbake til myndighetens sete.

Dette identifiserer at både 538 og 330 representerer den fastsatte tid, som er vers seksten og førtien. 496 representerer 1989, og oppfylte vers ti og vers førti i Daniel elleve og Jesaja 8:8. 508 identifiserer tidspunktet da rikets religion blir satt til side til fordel for katolisismen. Med begynnelse hos Klodvig i 496 og frem til 508 ble en gradvis avskaffelse og erstatning av rikets lovlige religion illustrert. I historien som begynner i 330 fremstilles Vest-Romas gradvise undergang ved de fire første basunene, og identifiserer således en gradvis ødeleggelse som begynner ved søndagsloven i Amerikas forente stater.

Det gradvise fallet til det hedenske Roma etter Konstantins søndagslov i 321 illustrerer De forente staters fall som det sjette riket i Bibelens profeti, som når fram til søndagsloven. Deretter kommer de fire basundommene over De forente stater, slik Søster White har identifisert når hun uttaler at «nasjonal frafall vil bli etterfulgt av nasjonal ruin». Esekiel føyer til vitnesbyrd om en firedobbelt straff.

Og Herrens ord kom igjen til meg og sa: Menneskesønn, når et land synder mot meg ved å være grovt troløst, da vil jeg rekke ut min hånd mot det og bryte dets brødstav, og jeg vil sende hungersnød over det og utrydde både mennesker og dyr fra det. Om disse tre menn, Noah, Daniel og Job, var i det, skulle de ved sin rettferdighet bare berge sine egne sjeler, sier Herren Gud. Dersom jeg lar ville dyr fare gjennom landet, og de gjør det øde, så det blir en ørken, slik at ingen kan ferdes der på grunn av dyrene, da gjelder dette: Om disse tre menn var i det, så sant jeg lever, sier Herren Gud, skal de verken berge sønner eller døtre; de alene skal berges, men landet skal bli øde. Eller dersom jeg lar sverd komme over det landet og sier: Sverd, far gjennom landet! så jeg utrydder både mennesker og dyr fra det, da gjelder dette: Om disse tre menn var i det, så sant jeg lever, sier Herren Gud, skal de verken berge sønner eller døtre, men bare de selv skal bli berget. Eller dersom jeg sender pest inn i det landet og utøser min harme over det i blod, for å utrydde både mennesker og dyr fra det, da gjelder dette: Om Noah, Daniel og Job var i det, så sant jeg lever, sier Herren Gud, skal de verken berge sønn eller datter; de skal bare ved sin rettferdighet berge sine egne sjeler. For så sier Herren Gud: Hvor meget mer når jeg sender mine fire svære dommer over Jerusalem: sverd og hungersnød og ville dyr og pest, for å utrydde både mennesker og dyr fra det! Men se, der skal en rest bli tilbake, som skal føres ut, både sønner og døtre; se, de skal komme ut til dere, og dere skal se deres ferd og deres gjerninger. Og dere skal bli trøstet over det onde som jeg har ført over Jerusalem, ja over alt det jeg har ført over det. Og de skal trøste dere når dere ser deres ferd og deres gjerninger; og dere skal kjenne at det ikke var uten grunn jeg gjorde alt det jeg gjorde i det, sier Herren Gud. Esekiel 14:12–23.

Vi vil fortsette disse betraktningene i den neste artikkelen.